Tot zijn schrik nam Henk die niet alleen aan maar dadelijk stak hij een lucifer aan, liet dien flink opbranden terwijl hij er zijn hand voorhield, zoodat zijn gezicht er helder door beschenen werd. Hetty boog zich plotseling voorover, zich aan haar stoel vastklemmende en haar vader brandde bijna zijn vingers aan zijn eigen lucifer terwijl hij streng onderzoekend Van Dake in de rustige, onverschillig rondziende oogen keek. Onmiddellijk daarop waren de lucifers uitgebrand en de gezichten weer in de duisternis verdwenen.

„O", zei de heer Wilkens, nadenkend. „Dus zijn naam is „Hansen." En — vergeef me mijn nieuwsgierigheid, maar ik vraag dit met een doel, is hij al lang bij u ?"

„Neen, niet heel lang. Hij is kort geleden uit Friesland bij ons gekomen."

„Uit Friesland! Zoo! En was u tevreden over zijn getuigen?"

„Volkomen! Hoe zoo?" In wanhoop wilde Westeyn trachten aanvallend op te treden.

„Hij lijkt — f r a p p a n t op een man die voorgeeft een „gentleman" te zijn, zich zelf „Jansen" noemt en met wien ik kort geleden kennis maakte."

„Misschien is hij ook een vermomde „gentleman," opperde Van Dake rustigjes. „Jan, wie weet welken engel je onbewust herbergt!" — „Een „gentleman" heeft nooit een vermomming noodig", zei de oude heer met nadruk.

„Is dat niet wat streng geoordeeld," vroeg juffrouw Schuytenberg. „Het is toch niet onmogelijk dat een man van goede familie zich plotseling zonder geld in een vreemde plaats bevindt, en —"

„Het is niet waarschijnlijk dat hij, onder welke omstandigheden ook, een plaats als knecht zou zoeken," zei Nicolaas Wilkens, „en g e h e e l onwaarschijnlijk dat hij, in zoo'n betrekking zijnde, openlijk een dame die hij vroeger gekend had, zou durven vergezellen op straat."

„O — misschien!" gaf zij toe, „maar kunt u zich niet in omstandigheden denken, b. v. uit de grap om te bewijzen dat hij een weddenschap erdoor winnen kon? O, maar er zijn wel twintig redenen, waarom een man zich tijdelijk zou willen vermommen!"

„Zoo hoog reikt mijn verbeelding niet", was het droge antwoord. „In mijn idee is er geen enkel excuus, nog minder een reden voor een man om van zichzelf een misleider te maken. Natuurlijk spreek ik van een man van onzen stand — een man van opvoeding die de eer van een familie op te houden heeft, in één woord, een „gentleman." Zoodra hij zich als een kwakzalver aanstelt, houdt hij op in de goeden beteekenis een „gentleman" te zijn. Is u het met mij eens, mijnheer .... Van Dake?"

De aarzeling vóór den naam was juist genoeg om er nadruk aan te geven. „Ik zou eerder zeggen", antwoordde de verdachte achteloos, „dat iemand die een gentleman is, nooit een kwakzalver kan zijn."

„Ach zóó? Wel, eigenlijk komt het op hetzelfde neer. Ik herhaal het, 't is niet denkbaar dat een gentleman zoo iets doen zou. Natuurlijk bestaat er een zeker type die zijn a l i a s — en zijn positie in de maatschappij — verandert naar den drang van het oogenblik."

„O", riep Westeyn uit, meenend dat hij nu begreep waar het op doelde. „Zoo iemand is deze man niet. Ik weet alles van hem af en hij is een goede vent. Zelfs heeft hij" — dit met een plotselinge nijging — „jaren gewoond bij familie van mijn vrienden."

„O ja? Zonder twijfel hebt gij het dan bij het goede eind. maar de gelijkenis is in ieder geval sprekend; haast zou ik zeggen wonderbaarlijk!"

„Is het eigenlijk niet vreemd dat er niet meer dubbelgangers zijn in de wereld", merkte Van Dake terloops op, „als men in aanmerking neemt dat we allen volgens één model geschapen zijn?"

„Misschien wel. Maar dan blijft de overeenkomst van naam nog bestaan. Het is wel wat vreemd."

„Wat dat aangaat," ving Van Dake weer den bal op, „hebben wij niet allen wel eens vreemde, ja fantastische gevallen beleefd, die wij voor onmogelijk zouden houden als we ze in een roman lazen?"

„Wij praten over toeval, maar voor mij staat vast dat bijna alles het werk is van het noodlot dat ons leven bestuurt."

„In het groot?" vroeg Hetty Wilkens, die alleen het laatste gedeelte van het gesprek gehoord had.

„O, ik ben geen echte fatalist," zei hij. „Het noodlot wil, naar het mij voorkomt, nog wel eens het werk in den steek laten nadat het ons den weg gewezen heeft en de fijnere wendingen aan ons overlaten."

„Ons ook overlatende aan de willekeur van den eersten den besten voorbijganger", antwoordde zij.

„A propos van „noodlot", zei Westeyn, „wien zullen we nu aftakelen in den bekeeringsijver die ons bezielt?"

„Ja, is dat niet ontmoedigend?" zuchtte juffrouw Schuytenberg, „eerst ontmaskert men al waar wij in leerden gelooven en nu wordt ieder, in wien we ons vertrouwen en geloof geplaatst hadden, aan de kaak gesteld. Waar moet dat alles heen?"

„Een van mijn voorvaders", antwoordde Van Dake, „heeft eens gezegd dat de moraal van het publiek is als het getij — steeds eb en vloed; maar het geweten van het publiek is gelijk aan de zee, machtig en rein, ook zichzelf zuiverende."

Snel keerde de heer Wilkens zich naar hem toe. „Dat heeft staatsraad Abraham Van Dake gezegd."

„Juist. Hij was mijn overgrootvader."

„Waarlijk? Een man van beteekenis in zijn tijd. Een voorvader om trotsch op te zijn, mijnheer."

„Dat ben ik met u eens", was het kalme antwoord.

„Ik ken verscheidene Van Dakes; het is vreemd dat ik u nooit ontmoet heb."

„Niet bepaald; jarenlang was ik in het buitenland."

„U moet van den Limburgschen tak zijn."

„Dat ben ik ook; Frans van Dake was mijn vader."

„O ja?" zei de heer Wilkens, nadenkend.

Er kwam iemand het tuinpad af met een blad vol rinkelende glazen. Niets in zijn figuur deed denken dat hij niet de knecht was die bediend had en het was te donker om zijn gezicht te zien. Van Dake stond op en liep langzaam naar de gastvrouw toe.

„In 's hemelsnaam!" fluisterde ze, „wie is hij?"

„Weet ik het! Ik geloof dat hij de schoonzoon van den neef van de keukenmeid is — die meid van jou is een juweel, Agnes — en de kleeren behooren aan Cornelis Neels; misschien weet jij wie dat is, ik weet 't niet; maar hij is een vriend en een broeder," lachte hij.

„Hoe heb je dat klaar gespeeld?"

„In overleg met de keukenmeid en door telefoneeren en door — wel, het was misschien wel wat duur, maar het is de moeite waard!"

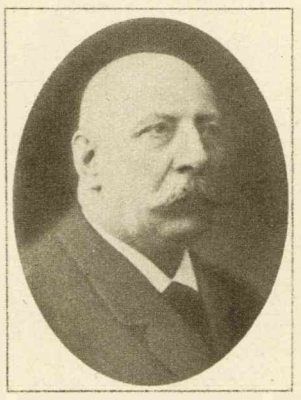
„Arme jongen! Maar —" aarzelend — „hier in 't donker gaat alles natuurlijk best, maar wanneer we weer in huis zijn —"

„Dan zal alles ook best gaan. Vertrouw maar op mij, mevrouwtje. Er steekt meer achter dan men wel denken zou

DE „DELFLAND" OP DE PIER TE IJMUIDEN GELOOPEN.

Het binnenkomend Nederlandsch stoomschip „Delfland" van den Koninklijken Hollandschen Lloyd, is door een hevigen wind op de pier te IJmuiden geloopen en vol water tusschen de zuidpier en den strekdam aan den grond gezet. De bemanning van het schip, dat den 29en van Buenos Aires is vertrokken, is te IJmuiden aan wal gezet. (*V.F.B.*)

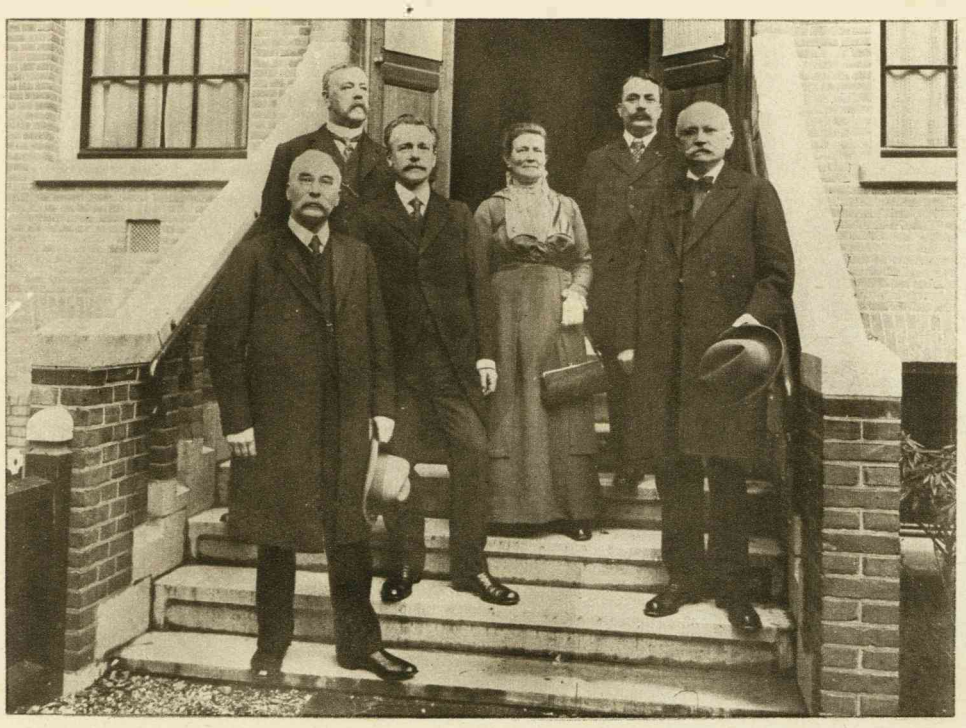

J. HAGEDOORN. †

F. ERMERINS. †

Op 66-jarigen leeftijd is te Almelo overleden de heer J. HAGEDOORN, een in de industrieele wereld zeer bekende persoonlijkheid. De overledene was jarenlang lid van den raad der voormalige gemeente Stad-Almelo en lid van de Staten van Overijsel. — Te 's-Gravenhage is in den ouderdom van 78 jaar overleden de heer P. ERMERINS, gepensionneerd majoor der genie

250-JARIG BESTAAN VAN HET STADS-BESTEDELINGENHUIS.

Een groep van regenten genomen ter gelegenheid van het 250-jarig bestaan van het Stads-Bestedelingenhuis te Amsterdam. Vooraan staande, met hoed in de hand, de heer W. F. van Voorst, directeur; achter deze, de heer Mr. Th. Stuart; vóór deze de heer Mr. Hesterman, Mevr. Kuyknof Koedijk, de heer Dr. Josephus Jitta, de heer K. J. Joling. (*V.F.B.*)

EEN 50-JARIG JUBILEUM.

Onder vele blijken van belangstelling herdacht de bekende firma Verweegen & Kok, fabriek en magazijnen van lederwaren te Amsterdam, op 3 Januari haar vijftigjarig bestaan. Wij geven hierboven een foto van het ter gelegenheid van het jubileum feestelijk versierde intérieur van den winkel. (*V.F.B.*)